

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

50

IN NEDERLAND 60 Cts

Ons volledig tekenverhaal :

ALEXANDER DE GROTE

ALEXANDER DE GROTE

In het jaar 340 vóór Christus, voor het paleis van Philippus van Macedonië...

Is deze schitterende zwarte hengst Bucephalos niet waard door een god bereden te worden ?

Zeker, het is een mooie hengst, maar een beetje te vurig ! Men kan hem niet berijden !

Laat mij het eens beproeven, vader...

Denk jij er in te slagen, wanneer mijn beste stalknecht het dier niet kon klein krijgen ?

Zie je wel, je aarzelt !...

Geenszins ! Ik keer hem alleen naar de zon, want hij heeft schrik van zijn eigen schaduw !

En hop ! Of je wil of niet, ik zál je wel klein krijgen !

Ik hou van een moeilijk te berijden en fier paard ! Je zult vlug ondervinden dat je je meester gevonden hebt, Bucephalos !

Ik hoop, vader, dat ik het paard nu krijg ?

Goed, maar nu moet je verder studeren met Aristoteles, want een prins heeft veel te leren !

Hij die Bucephalos klein heeft gekregen, zal ook wereld klein krijgen !

Soms schrikken je ambitie en stoutmoedigheid mij af... Je zult een ander koninkrijk moeten zoeken, want Macedonië is te klein voor jou !

Vier jaar later wordt koning Philippus vermoord en komen de Griekse steden in opstand tegen de Macedonische heerschappij.

Thebe staat aan het hoofd van de opstand, die door Darius, de koning van de Perzen, wordt gesteund met zijn goud. Ik zal zowel de ene als de andere een voorbeeldige straf bezorgen !

En inderdaad, de stad Thebe in Thessalië wordt onverbiddelijk vernield.

Hier zal geen gras meer groeien ! Nu komen de anderen aan de beurt !

Angstig smeken de overige Griekse steden om genade.

Wees mild, Alexander, wij zullen deelnemen aan uw veldtocht tegen de Perzen !

De lafheid van mijn evennaaste doet mij walgen !...

Wie ben je, die zo iets durft zeggen ?...
Ik ben Diogenes, die door de jakhalzen en de lafaards voor hond wordt gescholden, want zij hebben schrik van mij...

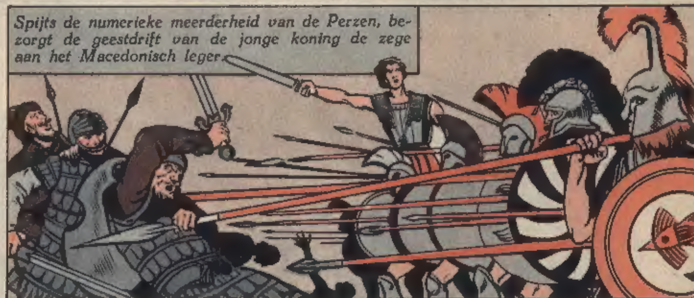

Aristoteles heeft mij over u gesproken, en ik bewonder uw wijsheid. U mag mij vragen wat u wil...
Wel, je staat in mijn licht. Ga op zij...

Wat een les!... Indien ik niet Alexander heette, zou ik Diogenes willen zijn!

In de lente van het jaar 334 trekt het leger van de jonge koning over de Hellespont en valt het Perzisch rijk binnen.

Intussen, in de hoofdstad van Babylonië, bij Darius, de koning van de Perzen...
Alexander is gek! Hoe durft hij een rijk aanvallen dat dertig maal groter is dan zijn gebied?

Ik maak mij niet ongerust, want mijn veldheer Spithridates zal hem wel tegenhouden aan de Granicos.

Spijts de numerieke meerderheid van de Perzen, bezorgt de geestdrift van de jonge koning de zege aan het Macedonisch leger.

Heel Klein Azië valt in de handen van Alexander. Op zekere dag te Gordium...

Ziehier de beroemde wagen van de godin. De leidsels zijn in een onontwaarbare knoop verstrengeld.

Het orakel heeft gezegd dat de wereld zal toebehoren aan hem die deze knoop zal losmaken.
Is dat waarlijk zo?

Waag het niet, Alexander, je mag je niet belachelijk maken voor al die vreemdelingen!

Meen je dan waarlijk, Parmenion, dat er iets aan Alexander kan weerstaan?...

Waar de handigheid niet slaagt, kan de kracht een oplossing brengen!
Lieve hemel! De koning heeft de Gordiaanse knoop doorgehakt! Nu is hij onoverwinnelijk.

Gedurende twaalf maanden traint Alexander zijn leger en telt zijn buit...
Darius zal er nu waarschijnlijk wel van overtuigd zijn dat je je opmars hebt stop gezet...

Zie je wel, de eerste inspanning heeft Alexander reeds uitgeput. Hij ontruimt Issos. Wij zullen alles heroveren wat hij ons afgenomen heeft!

Enkele weken later...
Zoals voorzien lopen zij in de hinderlaag. Wanneer ze allen in de vallei zijn, vallen wij er bovenarms op!

De Perzen bezwijken onder de verrassende aanval en worden totaal verslagen.

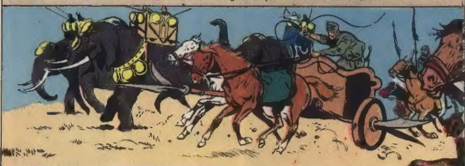

Darius slaagt er in te paard te vluchten, en laat zijn leger, familie en schatten in de steek.

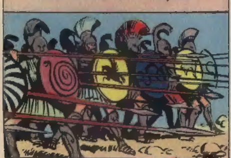

Vrees niets, Alexander kan ook grootmoedig zijn!

De onverzadigbare veroveraar heeft heel de oostelijke middellandse zeekust tot aan de monding van de Nijl veroverd.

Alexander, jij bent de evenwaardige van onze goden. Laat mij je de koninklijke symbolen van onze faraos overhandigen!

Ik wil hier een grote haven bouwen, die mijn naam zal dragen!
Wel ja, wij zullen ze Alexandrië noemen!

Darius heeft van deze tussentijd gebruik gemaakt om een nieuw, reusachtig leger op de been te brengen en in 331 gaat hij tot de aanval over.

De taktiek van de beroemde Macedonische falanxen zegeviert eens te meer, ondanks de overmacht van de vijand.

Darius kan eens te meer vluchten...
Wij moeten hem inhalen, want ik wil hem dood of levend in handen krijgen!

Enkele tijd later...
Ziehier het levensloze lichaam, o koning, van uw doodsvijand...
Wij moeten hem een koninklijke begrafenis geven!

Dergelijke zegepralen maken Alexander onverzadigbaar.

Gaan wij nu terug naar huis? Je hebt toch al je wensen kunnen vervullen.

Neen! Ik wil oprukken tot aan de grenzen van de wereld!

Je weet dat ik je altijd trouw heb gediend; maar nu moet ik je toch zeggen dat het leger je niet meer zal volgen!

Het leger zal me wel volgen, wanneer ik opstandige generalen van jouw soort mores zal geleerd hebben!

Schildwachten, grijp generaal Parmenion vast! Hij moet op staande voet terechtgesteld worden!

Twintig nieuwe gevechten brengen Alexander en zijn leger tot aan de Indusstroom, maar het zegevierende leger is verschrikkelijk vermoeid.

Het is toch jammer dat het lichaam van een man niet de kracht noch de moed heeft van zijn geest!

Richt dan hier een monument op en beitel in de steen « Hier bleef Alexander staan »!

De terugtocht wordt een lange kalvarieweg.

Op zekere dag...

O grote koning, ik heb wat water kunnen vinden voor u! Ik bied het u in mijn helm aan.

Je bent een dappere en trouwe kerel, maar men zal niet mogen zeggen dat Alexander het lot van zijn soldaten niet tot in het uiterste heeft gedeeld.

In het jaar 324 is Alexander te Babylonië teruggekeerd en besluit er zijn onmetelijk rijk te organiseren.

Om zich te verzoenen met zijn vroegere vijanden nodigt hij zijn soldaten uit Aziatische vrouwen te huwen. Hij zelf trouwt met de dochter van de Perzische koning, Darius.

En nu ik een zoon zal krijgen, voel ik dat het werk dat ik heb opgebouwd de eeuwen zal doorstaan.

Maar enkele dagen later, ondermijnd door een plotseling opgekomen, geheimzinnige koorts, sterft de grootste veroveraar van de oudheid op de leeftijd van 33 jaar.

En zijn onmetelijk rijk werd verbrokkeld in enkele jaren tijd, want zijn generalen streden onder elkaar voor de erfenis... Wat een tragisch voorbeeld van de broosheid van de menselijke veroveringen!

L. & F. FUNCKEN

Einde

ONDER ONS VERMA

GEHEIME BOODSCHAP

voor de leden van de KUIFJE'S KLUB

S	G	I	I	P	O	N	E	D	D
N	F	T	E	J	E	I	E	L	J
T	E	E	I	U	P	I	O	N	N
W	S	E	P	M	A	S	N	!	E
J	N	B	V	I	E	E	N	E	N
R	T	Z	N	E	H	E	A	N	E
1	A	D	L	D	G	Y	4	T	D
E	D	'T	R	V	A	A	T	E	U
R	G	G	Z	I	E	N	D	N	I
C	E	H	R	A	K	!	V	F	U

ZOALS naar goede gewoonte krijgen de vrienden van mijn klub het voorrecht het eerst het goede nieuws te kennen dat ik hen kan meedelen.

Neem gauw jullie roosters voor het ontcijferen van geheime boodschappen. Jongens en meisjes, die nog geen lid zouden zijn van onze klub, krijgen nu weer de gelegenheid om zich te laten inschrijven. Wie de inschrijvingsvoorwaarden zou willen kennen, hoeft ons maar een kaartje te sturen en krijgt ze per omgaande toegestuurd!

De Postbode wordt verwacht

Francine Descarrus, 232, Querbes, Outremont 8, Montréal, P. Q. Canada zou willen briefwisselen met meisjes van 15 à 18 jaar. Francine houdt van dansen, cinema en muziek. Men schrijve haar in het Frans.

Chiro Guha, Santi Bhavan, I-32 B, Prince Golam Mohamed Road, Calcutta 26 (India) is 19 jaar oud en zou willen briefwisselen in het Frans of in het Engels met jongens die zich interesseren voor literatuur, poëzie, wijsbegeerte... en roeien!

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

DE HEILIGE BERNADETTE

IN haar prachtige reeks jeugdboeken brengt de uitgeverij Casterman, van Doornik, 'n nieuw pareltje met talrijke mooie illustraties : de levensschets van de sympatieke heilige Bernadette van Lourdes. De tekst van dit boekje werd geleverd door Michel de Saint-Pierre en in het Nederlands vertaald door M. Clarenbeek-van Klaveren. De tekeningen zijn van de hand van Michel Gerard.

Een boek dat in de biblioteek van alle katolieke gezinnen en scholen een plaats verdiend.

DE FABELS VAN LA FONTAINE

DE uitgeverij Casterman, van Doornik brengt eveneens een nieuwe Nederlandse uitgave van enkele van de beste fabels van de Franse dichter La Fontaine in luxe editie op de markt, met schitterende illustraties van de hand van Simone Baudoin. Dit boek verschijnt in de reeks « Albums van de Gouden Eeuw », die op het gebied van het Nederlands jeugdboek onder het allerbeste te vernoemen valt, zowel wat tekst als uitgave en illustratie betreft. Boeken uit de reeks de Gouden Eeuw mag men ons benijden!

JONGENSSTAD IN REP EN ROER

DE uitgeverij Lannoo van Tielt stuurde ons een Nederlandse vertaling van een goed Duits jeugdboek ter recensie « Jongensstad in Rep en Roer ». Dit werk, dat in school- en gemeentebiblioteken een plaats verdient, kost genaaid 50 en gebonden 68 frank. Het telt 166 bladzijden en het werd geïllustreerd door Rolan Dörfler.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

Copyright by A.L.I.

De admiraal stijgt aan boord!

HET KOOR

Jaap : Ik maak deel uit van een koor. Dat is erg prettig.

Wim : Van 'n koor ? En wat doe je daar ?

Jaap : O, we spelen ping-pong, we kaarten en we drinken een pint.

Wim : Raar ! En wanneer zingen jullie dan ?

Jaap : Dat doen we gewoonlijk als we naar huis terug keren...

NIET PRETTIG !

Huisbaas : Jantje, is je moeder thuis ?

Jantje : Neen, mijnheer, ze is net uitgegaan.

Huisbaas : Zeg haar dat ik deze namiddag zal terugkomen.

Jantje : Jammer, moeder zal het niet prettig vinden tweemaal per dag te moeten uitgaan !...

WAT 'N SITUATIE !

Ze staan alle twee voor de huisdeur in de kou en zij zegt :

— Man, de sleutels van de garage liggen in de huiskamer; de sleutels van de huisdeur liggen in de wagen en de wagen staat in de garage. Wat gaan we nu doen ?

DE WEDDENSCHAP

Marius en Olive ontmoeten elkaar en Marius vraagt op melijwekkende toon :

— Beste Olive, geef me honderd frank. Ik heb ze dringend nodig.

— Neen, ik geef je geen honderd frank !

— Olive, wees vriendelijk, ik moet honderd frank hebben. Wees niet zo hardvochtig... ik heb ze zo groot nodig...

— Neen, neen en nog eens een !

— Op je erewoord.

— Ja, op m'n erewoord !

— M'n beste Olive, kom aan m'n hart. Je bent de beste vriend die ik heb !

— Dat snap ik niet. Ik weiger je geld en...

— Dat is het nu juist ! Ik heb zo juist voor duizend frank met je buurman gewed dat je me geen honderd frank zou geven !

GOED GERADEN

Jansen : Waarom bestel je niets te drinken ? Geen dorst ?

Peeters : Toch wel, vriend. Ik heb grote dorst maar, zie-je, koffie maakt me zenuwachtig, tee is slecht voor m'n lever, van chocolademelk word ik dik, van bier houd ik niet en water kan ik niet zien !...

Jansen : Hou er mee op, man, ik heb het al lang geraden. Je wilt een whisky !

IN HET RESTAURANT

Klant verontwaardigd : Kellner, ik vind een knoop in de soep !

Kellner : Dank u, mijnheer, die heb ik nu al heel de dag gezocht !

★

Klant : Kellner, ik heb geen honger. Breng me alleen een glas water en de krant van vandaag.

Kellner : Wenst mijnheer misschien ook een tandenstoker ?

PAS OP VOOR DE MEESTER

Geschiedenis zonder woorden.

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE ZELFSTANDIG ?

DEZE test zal uitmaken of je zelfstandig bent, d.w.z. of je graag zelf beschikt over alle dingen welke je rechtstreeks aanbelangen.

	JA	NEEN
1. — Reis je graag alleen ?	....	....
2. — Ben je ontevreden wanneer men tijdens je afwezigheid iets beslist heeft dat je rechtstreeks aangaat en waarvan je niet op de hoogte was ?	....	....
3. — Zou je graag je inkopen zelf doen ?	....	....
4. — Vind je het natuurlijk dat je alleen naar de cinema gaat, een wandelingetje maakt of een vriend bezoekt zonder dat je thuis zegt waar je naar toe gaat ?	....	....
5. — Ben je boos wanneer men over je beschikt zonder eerst naar je mening te vragen ?	....	....
6. — Ben je heel graag alleen omdat je dan precies kan doen wat je graag doet ?	....	....
7. — Heb je niet graag dat men je vraagt hoe je je tijd hebt doorgebracht ?	....	....
8. — Meen je dat je als een « kind » wordt behandeld wanneer je ouders je tijdens hun afwezigheid aan een familielid toevertrouwen ?	....	....
9. — In de veronderstelling dat je een kamer hebt voor jou alleen, is de gedachte ze te moeten delen met iemand, je onaangenaam ?	....	....
10 — Droom je nu reeds van de dag dat je je eigen meester zal zijn en dat je niemand meer hebt rekenschap te geven over je doen en laten ?	....	....
Totaal . . .	....	....

EEN ECHTE SCHOT

Schot : Is dit een reisbureau ? Ik wil naar Nieuw Zeeland reizen.

Bediende : En u wilt weten wanneer er een boot vertrekt ?

Schot : Ja, dat is één zaak. Maar, er is een tweede en die is belangrijker : ik vaar slechts met die maatschappij welke de maaltijden afrekent, waanneer ik zeeziek ben en niet kan eten !

OP SCHOOL

Meester : Bob, je geschrift is onleesbaar. Je moet voortaan duidelijker schrijven.

Bob : Als ik dat doe, dan ontdekt u nog meer fouten, meester.

HIJ SPAARDE

Moeder : Foei, Jan, je laat altijd de korstjes van je boterhammen liggen. Er zal heus wel een dag komen dat je blij zult zijn de korstjes te kunnen eten.

Jan : Ja, moeder, dat heb je me al meer dan eens gezegd. Ik spaar nu al m'n korstjes voor die dag !

De twee laatste mopjes werden ingezonden door Hubert Hillebrandt, van Nieuwpoort.

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR HET ANTWOORD OP DE TEST

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Ha! Dat geeft me een idee!

FOTOGRAAF

Opgepast, Hoogheid ! Kijk naar het vogeltje !!

FOTOGRAAF

KAPiTEiN GRi

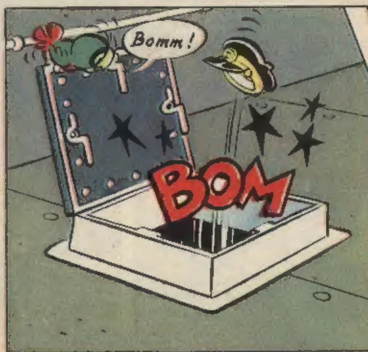

JZEBAARD DOOR RMacherot

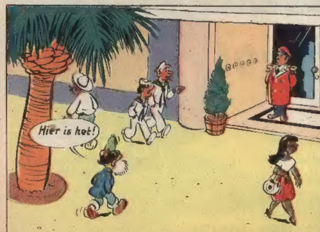

(Wordt voortgezet.)

EEN EXCLUSIVITEIT « KUIFJE »

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

HET GROOTSTE VOETBALSTADION TER WERELD

LEZERS vroegen me welke landen de grootste voetbalstadions ter wereld hebben? Wat 'n vraag! Ik zit er een tikje mee verlegen, want alhoewel m'n beroep meebrengt dat ik veel reis, ben ik toch nog nooit in Zuid-Amerika geweest en het is, naar mijn mening, dáár dat men de grootste voetbalstadions moet zoeken.

HET stadion Maracana van Rio de Janeiro moet, zo niet het grootste, dan tot het meest sensationele gebouw zijn dat ooit ter ere van de voetbal werd opgetrokken. Van uit de lucht gezien, lijkt het op een vliegende schotel, het dak is rond en er zijn geen zuilen die het uitzicht van sommige toeschouwers kunnen hinderen.

Het is een meesterwerk en kan officieel 200.000 toeschouwers bevatten. Nu moet je de officiele cijfers niet altijd geloven. Als het er op aan komt, de dag van een belangrijke match bv., stopt men er beslist nog enkele duizenden méér in! Het komt niet op enkele duizend minder of meer... Het is echter een feit dat je er niet vlak bij het terrein kan zitten, zoals dat bij ons het geval is. De spelers worden van de toeschouwers gescheiden bij middel van stevige hekkens in beton, ijzeren tralies en wat weet ik meer. Dit is absoluut noodzakelijk, want het komt op de zuidamerikaanse voetbalvelden nogal dikwijls tot bloedige vechtpartijen. Ik bedoel daarmee niet dat de heetbloedige inwoners van Zuid-Amerika het monopolium hebben, de Italianen bv. hebben al meer dan eens het bewijs geleverd dat zij in een oogwenk een vreedzaam voetbalterrein in een slachtveld kunnen omtoveren en er niet voor terugdeinzen flessen en stenen te gebruiken.

Naar ik hoorde, hebben de Britten in 1923 op het sportterrein van Wembley getoond dat zij niet altijd even flegmatiek zijn. Het ging hier om de fel begeerde beker van Groot-Brittannië en Bolton speelde tegen West Ham. Het publiek overrompelde het veld en leverde een veldslag in de regel... Een enkele politieman op een wit paard begon er mee de duizenden mensen terug te drijven en slaagde daar waarachtig ook in!

Sedertdien, zo fluisterde men mij in het oor, laat men het publiek voor de match zingen. Iedereen heeft dan gelegenheid zijn keel hees te schreeuwen, zodat hij niet meer in staat is de scheidsrechter uit te jouwen telkens deze een beslissing treft...

Het grootste voetbalstadion van Europa is dit van Hampden Park in Glasgow:

150.000 mensen. Ik ben er al dikwijls geweest en heb het nooit eivol gezien.

Daar konden de Rode Duivels de Schotten verslagen in 1946. Ik zat niet ver van de lord Provost en vroeg hem z'n indrukken mee te delen: « It's a big game! », zei hij.

In Spanje geniet de voetbal ook de volksgunst en het stadion van Real Madrid kan 120.000 toeschouwers ontvangen. Barcelona moet nauwelijks voor Madrid onderdoen, want het heeft een stadion dat plaats biedt aan 100.000 mensen. In Italië spant Rome de kroon met het stadion van A. S. Roma: 100.000 man.

Sommige voetbalstadions van ons Vasteland hebben werkelijk een grandioos allure, andere daarentegen zijn beslist smakeloos opgetrokken. Hoe ze er uiterlijk echter ook mogen uitzien, een feit is dat het er van binnen heel dikwijls warm toegaat. Zolang er mooi spel geleverd wordt en de toeschouwers alleen maar zingen of fluiten, is alles opperbest. De sportliefhebbers vergeten er hun zorgen en scheppen er moed.

HET zwarte Afrika is een werelddeel vol legenden en mysteries. Vele verhalen, waar of niet waar, er naar hartelust aangedikt door avonturiers en reporters van de sensatiepers, kwamen tot bij ons. Bij de vele legenden uit Afrika is er een die werkelijk zeer taai is en dat is de legende van het olifantenkerkhof.

De olifanten zouden de gewoonte hebben, wanneer ze hun laatste uur voelen naderen, naar een bepaalde en geheimzinnige plaats te trekken om zich aldaar neer te leggen en te wachten op de dood. Veel ontdekkingsreizigers en jagers, die geloof hechten aan dit verhaal, trokken de wildernis in op zoek naar een verloren vallei of geheimzinnige grot, in de hoop de geraamten van de olifanten daar sedert eeuwen opgestapeld alsmede een

HET OLIFANTENKERKHOF
LEGENDE OF WERKELIJKHEID?

belangrijke hoeveelheid ivoor te vinden. Alle opzoekingen bleven echter tevergeefs, het kerkhof van de olifanten wacht nog steeds op zijn ontdekker.

DE RESTEN VERDWIJNEN SPOORLOOS

IS het olifantenkerkhof dus niet meer dan een myte? Zoals je weet berusten de legenden dikwijls op de waarheid. « Geen rook zonder vuur », zegt de volksmond. Diegenen die zeggen dat het olifantenkerkhof bestaat, staven hun bewering door het feit dat men nog nooit het geraamte van een olifant aan een natuurlijke dood gestorven ontdekt heeft. De tegenstanders antwoorden hierop kort en bondig dat de resten van dode dieren in een tropisch klimaat in een ommezien opgegeten worden door hyena's, gieren en vleesetende insekten. Door de werking van de hitte en de vochtigheid vergaan ook de beenderen. De regens verbergen ze onder het slijk, de weelderige plantengroei bedekt alles. Na enkele weken of maanden is het onmogelijk nog een spoor te vinden van het dode dier, zelfs al was het een reusachtig exemplaar.

DE OLIFANTEN ZOEKEN HET WATER OM TE STERVEN

HET gebeurt nochtans dat men lijken vindt van neushoorns, gazellen, buffels, enz... die pas gestorven zijn. Nooit echter het lijk van een olifant. Zo men geen genoegen neemt met de eerste uitleg daarvoor, kan men het volgend feit even onder ogen nemen: de olifanten hebben een grote behoefte aan water om te drinken en voor hun stortbad. Wanneer zij hun laatste uur voelen naderen, trachten zij steeds in de nabijheid van het water te geraken. Zij gaan tot aan de buik in het water staan en wachten zo op de dood. Dan komen echter de vleesetende vissen, die al het vlees om het geraamte afknagen, de beenderen zelf vallen uit elkaar en worden door de stroom meegesleurd. Een oud en ervaren jager heeft mij eens gezegd dat hij, toen hij door de savanne van Uele reed, drie olifanten ontmoette die zijde aan zijde liepen. In werkelijkheid ging het hier om twee grote, sterke olifanten, die een derde olifant, een oud en ziek dier, ondersteunden en hielpen om zich naar een moeras te slepen. Zij stapten er met hun drieën in, maar in het midden van het moeras lieten de twee jonge olifanten de oude, die tot aan de buik in het water stond, alleen. Het lijk van deze oude olifant zal men beslist nooit terugvinden, want het werd langzaam door het slijk ingezogen...

DE OORSPRONG VAN DE LEGENDE

VOLGENS sommigen werd de legende van het kerkhof van de olifanten uitgevonden op het einde van de vorige eeuw, toen de jacht op de olifanten gereglementeerd werd. De negers wisten toch nog enorme hoeveelheden ivoor op de markt te brengen. Zij beweerden bij hoog en bij laag dat dit ivoor afkomstig was van het olifantenkerkhof, dat zij ontdekt hadden. In werkelijkheid ging het hier om het ivoor van de dieren welke in het geheim geveld waren. Anderen zijn van mening dat de Arabieren het olifantenkerkhof ontdekten of..., uitvonden. De Arabieren hebben nu eenmaal een zeer vruchtbare fantasie! In de sprookjes van « Duizend en één Nacht » leest men dat Sindbad de Zeeman tijdens zijn zevende reis in een onbekend land kwam en na heel wat avonturen een reusachtig olifantenkerkhof ontdekte. De avonturen van Sindbad werden geschreven naar de verhalen van Arabische zeelui, die tijdens de middeleeuwen en ook daarvoor de Indische oceaan doorkruisten. De zevende reis van Sindbad werd geschreven in de XIe eeuw. Het olifantenkerkhof is dus geen uitvindsel van het einde van de vorige eeuw!

Het is mogelijk dat de Arabieren in Equatoriaal Afrika een olifantenkerkhof ontdekten. Het is echter ook aanneembaar dat zij, toen zij handel dreven langs de kust van Zanzibar, hoorden spreken over een olifantenkerkhof. Terug thuis vertelden zijn hun reis, een geleerd Arabier schreef dit op en maakte er het zevende avontuur van Sindbad van.

Van in de verre Oudheid tot op het einde van de XIXe eeuw drongen de Arabieren tot diep in het zwarte Afrika door om er slaven te kopen of te ontvoeren. In de veronderstelling nu, dat de avonturen van Sindbad de Zeeman zuivere fantasie zijn en zij ontstonden in het brein van een verbeeldingrijk en geleerd man, zou het niet onmogelijk zijn dat de Arabieren de legende van het olifantenkerkhof aan de negers hebben verteld. Het is slechts een veronderstelling, het schijnt echter wel vast te staan dat de legende van het olifantenkerkhof reeds zeer, zeer oud is. Dat de ivoorsmokkelaars van de vorige eeuw er zich van bedienden is best mogelijk, maar dit verandert eigenlijk niets aan de grond van de zaak.

HET GROOT GEHEIM

NIEMAND heeft dus ooit het olifantenkerkhof ontdekt. Dit sluit echter niet uit dat sommige smokkelaars misschien een groot aantal olifantengeraamten vonden, maar dit zorgvuldig geheim hielden, want voor hen betekende dit immers een schat. Inderdaad, ivoor brengt veel op. Vermits olifanten in stervensnood het water opzoeken, is het mogelijk dat de legendarische kerkhoven zich niet in een droog gebied bevinden, maar wel op de bodem van uitgestrekte moerassen. Het ivoor zou dus niet aan de oppervlakte liggen, maar vele meters onder het slijk. Is dit misschien de reden waarom nooit iemand er in geslaagd is ze te vinden?

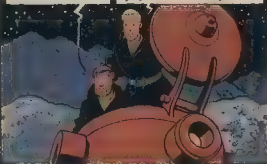
Legende of werkelijkheid, het blijft een geheim dat vele ontdekkingsreizigers en jagers boeit.

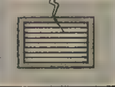
HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake en Mortimer werden terug naar de aarde gebracht met een batiscaaf, die door Ikaros van op afstand geleid wordt.

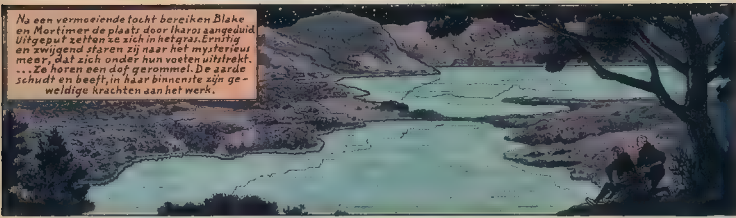

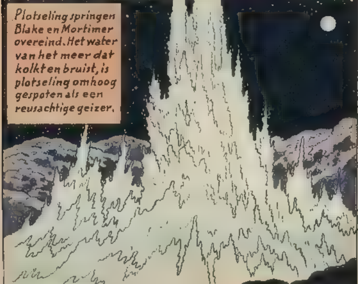

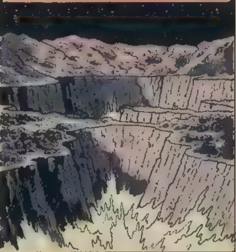

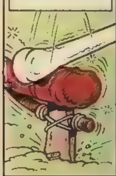

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De primitieve dwergen slaan de briquet die ze van Norton en Muller kregen aan splinters...

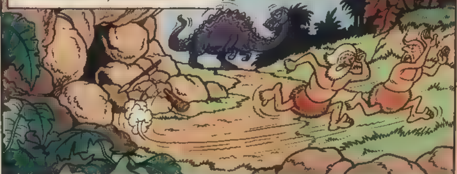

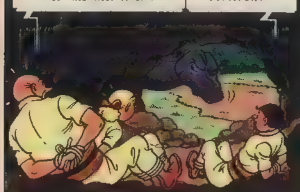

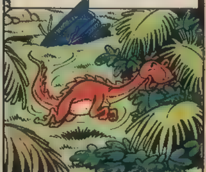

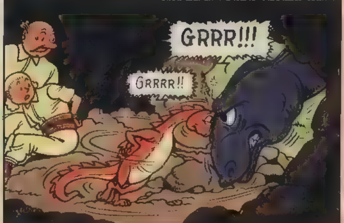

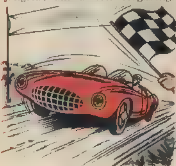
In het spoor van Fangio

LEZERS schreven ons dat zij zó graag renner zouden worden, ze praten over niets anders meer en ze dromen alleen nog van renbanen en prachtige overwinningen. Dat komt, zie-je, omdat ze zich niet tevreden stellen met autoped, fiets of driewieler; ze willen piloot worden van zo'n daverende koersmachine: « Mercedes » of « Jaguar »!

Fangio is vanzelfsprekend voor vele jongens de held in wiens spoor ze willen stappen. Er zijn er anderen die het houden bij Gaston Reiff, Jesse Owens of Rik Van Steenbergen, wat beslist iets minder gevaarlijk is.

Ik vraag me af of de vrienden die autorenner willen worden menen dat het de wagen is die de overwinning behaalt, en bijgevolg iedereen een groot autorenner kan worden. Beste jongens, dat is een vergissing.

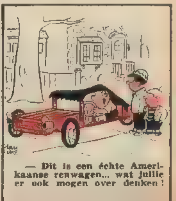
En het bewijs daarvoor is het feit dat er op de wereld slechts een tiental werkelijk grote en knappe autorenners zijn. Honderden piloten rijden goed omdat ze daartoe de middelen hebben, ze kunnen zich echter niet met een Fangio meten!

Autorenner zijn kost heel veel geld, geloof me, en diegenen die in rallies een goed figuur slaan, zijn op de echte renbanen daarom nog niets waard. Een renwagen formule 1 is gevaarlijker dan een wilde panter. De accelerator is dynamiet, het stuur brandt. Een man die goed rijdt met zijn « Chevrolet » en zich achter het stuur van een renwagen Ferrari zet, gaat vast en zeker de gracht in alvorens hij een ronde heeft kunnen uitrijden. Je moet weten dat het vreselijk moeilijk is een renwagen te besturen. De motor is zeer krachtig, nerveus, en indien men een ietsje te veel gas geeft op het slechte moment, dan steigert de wagen en gaat dwars over de weg liggen. Over de kosten welke daaraan verbonden zijn zullen wij maar best niet spreken!

Stel je voor wat 'n inspanning het vergt 'n wagen bij een snelheid van twee à driehonderd kilometer in de baan te houden wanneer, twintig, dertig en soms nog meer wagens elkaar volgen, voorbij steken en rakelings naast elkaar scheren. Je ziet dus, het is een beroep waar velen geroepen, maar weinigen uitverkoren zijn. Il wil er hier ook even aan toegeven dat ik de familieleden, de vrienden, de kinderen van deze uitverkorenen beklaag...

Wanneer men met een renwagen start, moet men bereid zijn alle risico's daarvan te dragen, d.w.z. men weet op voorhand dat men ernstig kan gekwetst worden, gebrekkig blijven voor het leven en dat het mogelijk is er de dood bij te halen. Je moet de werkelijkheid in de ogen zien, koerspiloot zijn is gevaarlijker dan als dierentemmer in de arena te staan. Wat moet men eigenlijk doen om autorenner te worden? De weg is niet zo juist aangeduid. Er zijn renbanen waarop de liefhebbers een opleiding kunnen genieten met kleine renwagens. Dat is echter niet voldoende. Er is veel moed toe nodig, dynamisme, geduld en geld. Je kan deel nemen aan de rallies, dat is een goed begin maar dat kost veel geld. Fangio en Sterling Moss deden dit in het begin van hun loopbaan. Men neemt er aan deel met een eigen wagen, die men zelf onderhoudt. Wanneer men enkele prijzen wint, kan men een krachtiger wagen kopen. Wanneer men zich daarmee werkelijk doet opmerken is het mogelijk dat een grote autofirma je opneemt. Heb je dit geluk dan zijn de geldzorgen voorbij, de andere bekommernissen beginnen dan pas voor goed. Haast in alle wedrennen vindt men piloten die voor eigen rekening rijden en soms mooie suksessen behalen. Nooit echter slepen zij de overwinninig in de wacht, want daar zijn de wagens van de verschillende autofabrieken die steeds nieuwer, steeds vlugger, steeds veiliger, steeds moderner en steeds beter verzorgd zijn dan de wagens van de enkeling, dan de wagens van de liefhebbers.

Ik hoop, beste vrienden, dat jullie dit alles goed in jullie hoofd prenten alvorens jullie aan het stuur van een renwagen te zetten. Wees tevreden met een kleine occasiewagen en met een matig vaartje!

— Dit is een échte Amerikaanse renwagen... wat jullie er ook mogen over denken!

OPERATIE WAAGHALS

Schacht is er in geslaagd aan Ken Dolan de geheime films te overhandigen welke naar Londen moeten gesmokkeld worden.

EEN IJSKOUD STORTBAD VOOR DOLAN

(19) MET onverschillig gelaat wachtte Dolan geduldig tot het gevaar voorbij was. Toen Schacht en zijn achtervolgers helemaal verdwenen waren, stond hij op en liep rustig en met de geplooide krant van de Oostenrijker onder de arm geklemd, naar de uitgang van het park. Sedert hij de kleine micro in zijn kamer had ontdekt, koesterde hij wantrouwen en daarom ging hij naar een van de grote Wienercafé's om te kijken wat er in de krant verborgen was.

(20) IN een gesloten omslag, waarop Schacht op het laatste ogenblik in vliegende haast deze boodschap had geschreven : « De bijkomende negatieven van dossier F-2 worden je overhandigd binnen twee of drie dagen. Wacht op instrukties. » staken de films. De jonge Engelsman schudde het hoofd. Indien er op het laatste nippertje iets mis liep, was hij daarvoor niet verantwoordelijk. Hij moest dan slechts een paar dagen langer in Oostenrik blijven en dit was hem in de grond niet onaangenaam.

(21) DE volgende morgen naaide hij de dokumenten in de voering van zijn vest en liet aan Hilary een briefje bezorgen met de melding dat hij van plan was naar Salzburg te reizen en de volgende woensdag met de trein van 17 uur naar Wenen terug te keren. Het duurde niet lang of de boodschapper was terug met het kort en klaar antwoord van Hilary « All right » dat met rood potlood geschreven was. In de namiddag verliet Ken Dolan de hoofdstad van Oostenrijk.

(22) HIJ sleet in de Mozartstad twaalf aangename en prettige uren, maar aan alles komt een einde en zo moest hij tegen wil en dank weer opnieuw de trein nemen naar Wenen. De eerste man die hij ontmoette toen de trein het station was binnen gelopen, was Hilary, maar een Hilary die bijna onkennelijk was door onrust en zorg. « Goddank dat ik je niet gemist heb ! fluisterde hij zodra Dolan uitgestapt was. Kom mee ! » en hij sleurde zijn jonge landgenoot vliegensvlug naar de uitgang.

(23) ER zijn ernstige dingen gebeurd tijdens je afwezigheid. De diensten van contraspionage hebben het komplot ontdekt en het bevel tot de arrestatie van Schacht werd reeds gegeven. Men heeft hem echter op tijd kunnen verwittigen en hij kon over de Zwitserse grens geraken. Men zoekt je ijverig, mijn beste, want men weet dat jij in verbinding stond met Schacht en dat jij thans de films bezit. De politie is op het ogenblik in je hotel en zou je zeer hartelijk ontvangen ! »

(24) DOLAN had het gevoel dat hij een ijskoud stortbad kreeg. « Ik begrijp het, zei hij, en de bevelen ? » Hilary antwoordde niet onmiddellijk. Hij had Ken een arm gegeven en beiden stapten zei zo vlug ze konden. « Er staat je slechts een ding te doen, zei hij, en dat is Oostenrijk zo vlug mogelijk verlaten en de dokumenten in Londen bezorgen. En geloof me, dat zal alles behalve gemakkelijk zijn. Morgenvroeg zit de politie van heel het land je op de hielen ! »

(Wordt voortgezet)

DE SPOK

VERHAAL VAN YVES DUVAL

De klok van de Londense Lloyd luidde het traditionele Requiem voor een schip dat in de golven verging. In het register schreef een klerk met grote, mooie letters : « Op 9 november 1912 verging de driemaster « Admiraal Fletcher » met man en muis. »

— De zaak wordt ernstig! zei ex-commodore Black, nadat hij een oogslag had geworpen op de laatste bladzijde van het groot boek.

IK weet het, zuchtte de directeur. Dat is het vijfde schip in minder dan een maand, en steeds in dezelfde omgeving, steeds in het noorden van de Atlantische oceaan. Wat denk jij er over, Black?

— Ik denk dat een wrakstuk de oorzaak is van deze rampen. Het moet een wrak zijn dat door de stroming steeds op de zeeweg Schotland-Canada zwalpt. In een nacht zonder maan of tijdens een zware mist ramt dit onzichtbaar monster zijn prooi.

— Dus eigenlijk een spookschip?

— Juist!

— Het kost de compagnie erg duur.

— Ik zie slechts één oplossing: een schip uitrusten om dat spookschip op te zoeken en naar de haaien te sturen!

— En ken jij iemand die zo iets zou wagen?

— Ja, Jim Morgan.

— De oude Jim Morgan? Je bent niet ernstig! Hij was eens een goed kapitein, maar hij is vreselijk aan de drank verslaafd.

— Ja, dat weet ik, maar hij is de beste zeeman van de twee halfronden. Hij ruikt zijn weg op het water zoals een setter het spoor van een vos. Hij voer twaalf keren om de kaap Hoorn, dat betekent iets. Morgan is de man die wij moeten hebben!

— Goed, zoek hem en stel hem het nodige ter beschikking!

Twee weken later liep de kotter « Gina » de haven van Darbey uit en stevende naar het noorden. Het was droog en koud, de wind was bijtend. Jim Morgan had zijn oliejekker aangetrokken en herlas de nota's. Niet minder dan zes cargo's, sloepen of paketboten hadden een geheimzinnige zwarte massa opgemerkt, maar steeds op een verschillende plaats. Alle punten lagen in een vierhoek, tweemaal zo groot als Frankrijk. De jacht zou dus heel moeilijk zijn, maar de oude, taaie zeerob schrok daarvoor niet terug. Hij kende alle geheimen en alle listen van de oceaan.

Volgens de laatste rapporten had men het spookschip 48 uren te voren opgemerkt ten zuidwesten van de Hebriden. Morgan onderschatte de taak die hem was opgedragen niet. Een zo goed als onzichtbaar wrak vinden, dat de stroming en de grillige winden van de ene kant van de oceaan naar de andere sturen, is moeilijker te vinden dan de naald in een hooimijt. Jim Morgan had daarom zelf met de grootste zorg zijn bemanning uitgekozen. Zij stond nu uur na uur over de reling gebogen en staarden in het sombere water in de hoop het spookschip te vinden.

De morgen van de vierde dag riep de uitkijk:

— Een vlottende massa aan stuurboord!

Zij stevenden er heel voorzichtig naar toe. Het was helaas slechts een enorme balk. Men hees de balk aan dek en de jacht werd voortgezet. Ze waren bijna ter hoogte van Arran, een eenzame rots welke de zeelui de bijnaam Stormeiland hebben gegeven, als de dikke mist begon te vallen.

— Verduiveld! zei de roerganger, dat moest er nog bijkomen!

Maar even vooraleer de nacht inviel, meende de kapitein, die met de verrekijker onafgebroken de zee afzocht, een sombere massa te ontdekken. Soms rees ze uit de golven op en geleek op een minuscuul eiland.

— Daar is het spookschip, zo waar ik leef! riep Morgan. Men zou zeggen dat het de kiel van een zware kruiser is. Hedennacht kunnen wij niets meer doen, maar laat een reddingsboot in zee. Wij moeten lichtboeien aan het wrak hechten. Morgen, zodra het klaar is, richten wij er onze kanonnen op en schieten het stuk.

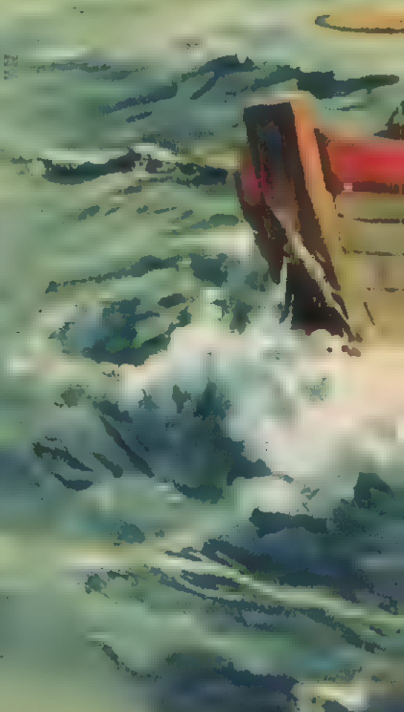
In teorie was dat heel eenvoudig, maar er was een storm opgestoken en reusachtige golven wiegden de kleine motorboot als een notedopje op en neer. Twee keer kantelde het bijna. Na drie uren zwoegen kwamen de matrozen druipnat waar aan boord. In de verte zag men de lichtboei, die tegen de flank van het wrak was gehecht.

— Knap gewerkt, jongens! bromde Morgan tevreden. Houd het in de gaten, verlies het geen ogenblik uit het oog, zelfs al moest dat spookschip ons meesleuren naar de Tropen! Morgen sturen wij het voorgoed naar de kelder!

Maar de mist was die nacht zo dicht dat men geen hand voor ogen zien kon en de volgende dag was het zwarte spookschip met lichtboei en al verdwenen. Toen men dit aan de kapitein meldde, knarsetandde hij van woede en boog zich diep over zijn kaarten.

— Dat spookschip is dus naar het zuiden gevlot, dat kan niet anders. Ik ben van mening dat het rondzwalpt in deze sektor, zei de kapitein en duidde een punt aan op de kaart. Om het weer te vinden moeten wij dwars door de mist varen.

Het was een dwaasheid, maar met een ka-

pitein als Morgan was alles mogelijk. Drie dagen en drie nachten stoomde de « Gina » door een dichte, gevaarlijke mist. Geen tien meter ver kon je zien. De mist kleefde aan de klederen, aan de huid. Alles was nat. Zonder onderbreking loeide de misthoren somber over de grauwe zee. Heel de bemanning aanvaarde het risico, want iedereen wilde het monster dat op heimelijke wijze reeds zoveel schepen had doen zinken, vinden en vernietigen. Ten slotte trok het mistgordijn toch op en verscheen er een waterzonnetje.

— Bommen en granaten! Boom aan stuurboord. Op volle kracht achteruit! schreeuwde plotseling de kapitein.

De roerganger had slechts de tijd zijn roer helemaal om te gooien en daar verscheen het zwart wrak, het spookschip dat zij nu reeds zo lang zochten. Ze hadden een botsing op het laatste nippertje kunnen vermijden. Langzaam stevende de « Gina » achteruit.

— Aan het kanon, jongens! Steek er een driedubbele lading in. Wij hebben het spookschip!

Van op korte afstand werden er vier treffers in het wrak geschoten. Hoge waterzuilen spatten op, de metalen romp van het wrak scheurde open, maar het vlotte nog steeds.

— Dat is al te kras! brulde de kapitein. Zou er dan waarachtig geen middel bestaan om dat spookschip naar de haaien te zenden? Zet een sloep uit, Ik wil met eigen ogen zien wat dat voor een toverij is!...

Enkele minuten later reeds zette de oude kapitein voet op het wrak. Hij droop van het water en zijn handen bloedden, maar toch kroop hij centimeter voor centimeter vooruit, en eindelijk zag hij...

— Ik ken het mysterie van het spookschip! Heel het wrak zit vol hard hout. Het is dank zij zijn inhoud dat deze boot niet vergaat en steeds aan de oppervlakte blijft vlotten. Het leegmaken lijkt mij onbegonnen werk.

— Dan moet dat spookschip maar aan zijn lot overgelaten worden, zei de stuurman, die in de kano was gebleven en grote moeite had de broze sloep zodanig te maneuvreren dat zij niet tegen het wrakstuk werden geslingerd.

— Wat? Dat spookschip aan zijn lot overlaten?... Maar denk je nou waarachtig dat ik er twee weken naar gezocht heb om het te laten vlotten? Je bent gek, Benson! Alle kameraden rekenen op ons om de zee van dit gevaarlijk wrak te zuiveren, dus...

— Wat wil je dan doen, kapitein?

— Hier, hou mijn laarzen en mijn zuidwester vast en gooi mij die kabel. Ik duik om te zien of ik hem nergens kan vastmaken. Dan slepen wij dat vlot, snap je?

— Wat? Wil je dat enorm wrak mee naar Engeland slepen?

—Ik wil het beproeven. Men zal nooit kunnen zeggen, dat de oude Jim niet alles heeft gewaagd om de taak welke hem was opgelegd tot een goed einde te brengen!...

★

TWEE weken later stoomde de « Gina » langzaam de haven van Darbey binnen. De kotter sleepte waarachtig het spookschip met zich mee. Ondanks de storm en ondanks alle moeilijkheden had de oude Jim voet bij stek gehouden en had ten slotte het spookschip overwonnen. Het lag nu in de haven en kon geen enkel schip meer rammen.

De volgende week werd Jim Morgan naar het kantoor van de Lloyd geroepen.

— Bravo, kapitein, dat is knap werk! Hier heb je je loon, een premie voor het slepen en ook nog je deel van het wrak zelf.

— Wat zegt u, mijnheer de directeur, was dat wrak dan nog iets waard? Wat kan men aanvangen met dat rot hout en geroest metaal? Is dat geen vergissing?...

— Neen, mijn beste Morgan, onze rekening is haarjuist. Jij hebt het wrak van de « Gobernor » dat toebehoort aan de Cunard Line binnen gesleept en dat schip vervoerde niet alleen zeer kostbaar hout, maar bovendien enkele koffers met goud. Zonder het te weten heb jij dus een schat meegebracht!

— Alle duivels! riep de kapitein. Goed maar dat er hout inzat, want anders had ik dat wrak zonder pardon naar de kelder gestuurd en het goud meteen...

— Je moed en je zeemanskunst hebben de overwinning behaald, kapitein. De Cunard Line geeft mij de opdracht je te vragen of je niet bereid bent kommandant te worden van een van haar nieuwe cargo's?...

VOLGENDE WEEK :
EEN PRACHTIG SPECIAAL
KERSTNUMMER
40 KLEURBLADZIJDEN

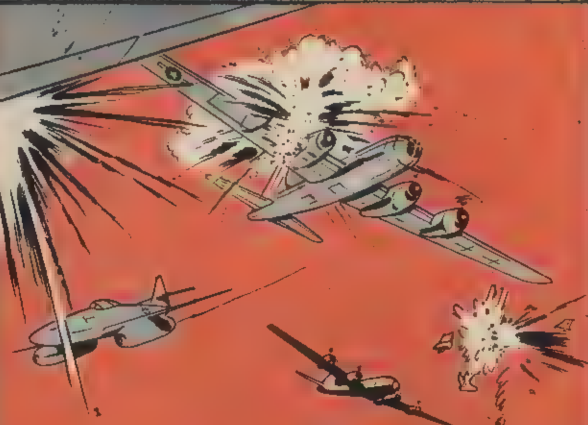
WETENSCHAP EN AVONTUUR

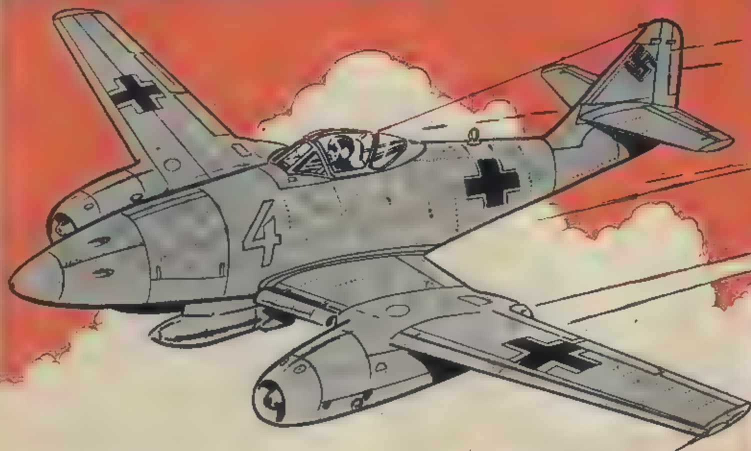
Snel! Steeds sneller!

TEKST VAN LOUIS GERNAY

1. - DE EERSTE STRAALJAGERS

«SNEL, JAGUAR, SNEL! ALLEMAAL NAAR LINKS!...», klinkt de stem van kolonel Gollob, die de Duitse piloten van het elite-escadrille leidt. De woorden van de «schwarmführer» zijn nog niet koud of de stormvogels duiken reeds naar een Amerikaanse formatie van viermotorige bommenwerpers. Met een snelheid van 800 km. per uur, vallen zij hun vijand met kanonnen van 30 mm. en met raketten aan. De formatie bommenwerpers wordt uiteen gereten en de zware toestellen moeten het één na één afleggen, want tegen die minuscule raketten zijn ze niet bestand. Alvorens de jagers, die de bommenwerpers escorteren, het vuur kunnen openen, zijn de Duitse vliegtuigen reeds verdwenen. Dit is een luchtgevecht zoals er zich enkelen afspeelden op het einde van de vorige wereldoorlog. De Duitse toestellen, waarover het hier gaat, waren straaljagers : **Messerschmidts 262.** Zij werden pas ingezet in april 1945.

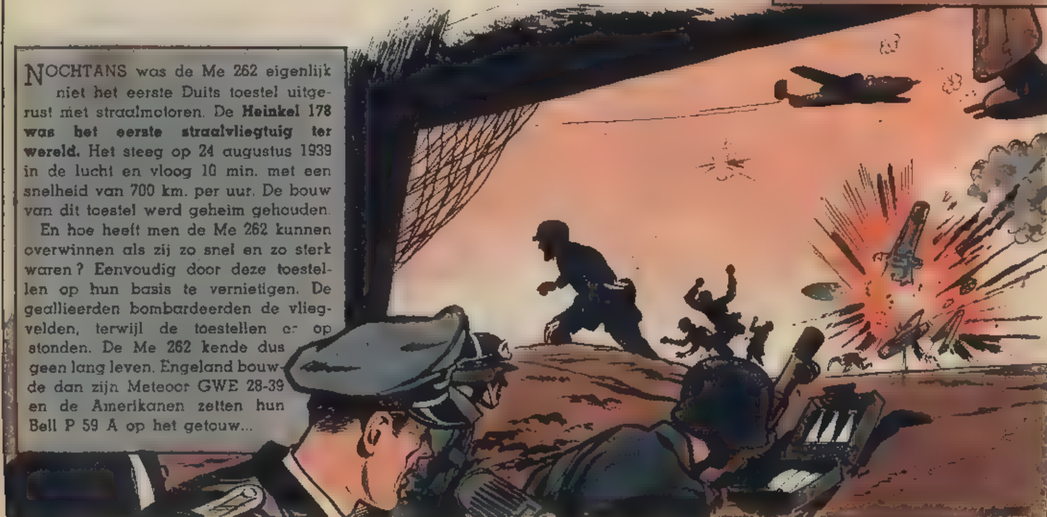

DE «Messerschmidt 262» was een echte revelatie, zowel wat zijn propulsie betrof als zijn uitrusting en bewapening. Deze Messerschmidt was reeds voorzien van een uitwerpbare pilootzetel, van een gyroscopisch viseur met automatische correctie van het geschut, met kanonnen van 30 mm. en bovendien met de nieuwe en zeer gevaarlijke R4M, de eerste lucht-luchtraketten die slechts 400 gr. wogen. Deze raketten waren in staat van op een afstand van 800 m. de zwaarste en machtigste Amerikaanse bommenwerper te verpulveren. De Me 262 was uitgerust met twee straalmotoren en kon een snelheid van 800 km. per uur bereiken. Dit betekende dat zij al de jagers van die tijd ter plaatse achterlieten. Met hun 48 kleine raketten waren ze de schrik van de hemel.

NOCHTANS was de Me 262 eigenlijk niet het eerste Duits toestel uitgerust met straalmotoren. De **Heinkel 178 was het eerste straalvliegtuig ter wereld.** Het steeg op 24 augustus 1939 in de lucht en vloog 10 min. met een snelheid van 700 km. per uur. De bouw van dit toestel werd geheim gehouden.

En hoe heeft men de Me 262 kunnen overwinnen als zij zo snel en zo sterk waren? Eenvoudig door deze toestellen op hun basis te vernietigen. De geallieerden bombardeerden de vliegvelden, terwijl de toestellen er op stonden. De Me 262 kende dus geen lang leven. Engeland bouwde dan zijn Meteoor GWE 28-39 en de Amerikanen zetten hun Bell P 59 A op het getouw...

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE TWEE GEZICHTEN VAN KID ORDINN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Chick Bill en Kleine Poedel betrappen Kid Ordinn op heterdaad...

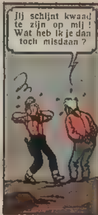

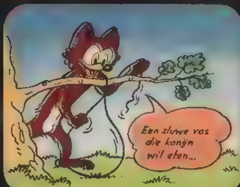
(Wordt voortgezet.)

Onze tekenfilm voor alle jongens

De Vos is SLUW...

DOOR ANGENOT

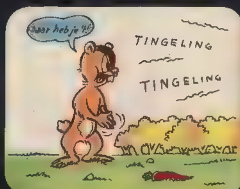

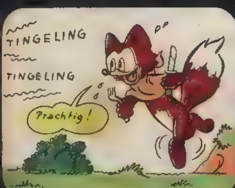

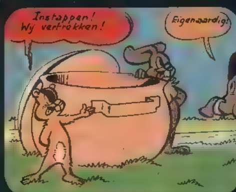

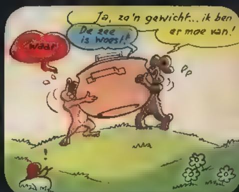

Mottie en Lapino zijn nog niet tevreden...
En nu volgt het tweede deel van de klucht!...

Mijnheer everzwijn!
Wat nu weer?

Wil je uit het bos geraken, moet je de rivier over...
Goed!

Instappen! Wij vertrekken!
Eigenaardig!

Hela!
Wij verwachten slecht weer en daarom zetten we dit deksel op de schuit. Maak je geen zorgen!

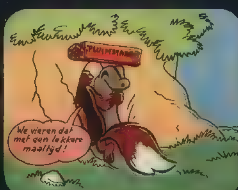

Ja, zo'n gewicht... ik ben er moe van!
De zee is woest!
Waar?

En nu vooruit, Lapino!

Pluimstaart, ik moet je spreken!
Het konijn! Sluw zijn, sluw zijn...

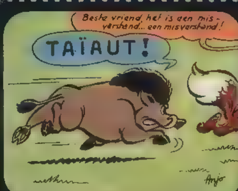

Pluimstaart, laat ons vrede sluiten!
Met vreugde, vriend, met vreugde!

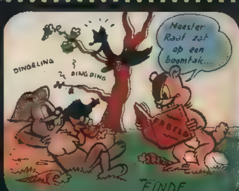

Dat moeten we vieren. Ga mee naar m'n nest!
Ja, dat wordt gezellig!

PLUIMSTAART
We vieren dat met een lekkere maaltijd!

Jij gaat de pot in!

Nogmaals de vos. Ik voel dat er iets begint te koken...
OEI!

Beste vriend, het is een misverstand... een misverstand!
TAÏAUT!
Anjo

Meester Raaf zat op een boomtak...
DINGELING
DING DING
FABELS
EINDE

KOP OF LETTER

De Franse T.V. zendt iedere week een gedeelte van haar jeugdprogramma rechtstreeks uit een T.V.-jeugdcirkus uit.

WIE thuis een televisietoestel bezit en een beetje frans verstaat, schakelt 's woensdags 's avonds in, wanneer de waalse zender het Parijse jeugdprogramma « Pile ou Face » doorzendt. Iedere week brengt dit programma van Claude Santelli en Jean-Jacques Block van 19,30 uur tot 20 uur, voor jongens en meisjes van 10 tot 14 jaar, een interessante afwisseling van reportages, aktualiteiten, dokumentaires en discussies onder jongeren.

En dit zijn de twee bekende Franse T.V.-poppen « Martin et Martine », die iedere donderdag van de partij zijn.

VOOR enkele weken vertoefde ik te Parijs, en had daar gelegenheid kennis te maken met de producers van dit boeiend Franse jeugdprogramma. Zij vertelden me over hun beste realisaties. In hun « Tribune » brachten ze onlangs zes jonge leerjongens samen van een grote Franse automobielfabriek en lieten die over hun toekomst, beroep en leertijd van gedachte wisselen, onder leiding van een T.V.-journalist. Alain Bombard verscheen ook in deze rubriek en vertelde de jonge kijkers over al de problemen van een schipbreukeling. Verder werden er uitzendingen gewijd aan de modernste van alle sporten : de speleologie ofte grotverkenning.

Iedere week brengt « Pile ou Face » in zijn rubriek aktualiteiten minstens vier kleine reportages over jeugdsport, -feesten, dierententoonstellingen (honden, vogelen, enz...) en exposities die jongens en meisjes van 10 tot 14 jaar kunnen boeien. Het programma besluit doorgaans met een dokumentaire, nu eens over de nieuwe ondergrondse spoorwegen op rubberbanden, dan weer over een vliegveld of fabriek.

Een van de interessantste initiatieven van de rubriek « Dokumentaires » van Claude Santelli en Jean-Jacques Bloch is wel het volgende : zij geven aan Franse jongens van 14, 15 jaar die met hun klas of scoutsgroep reizen ondernemen naar het buitenland een filmcamera mee met al de nodige aanwijzigingen, en laten hen dan alles filmen wat hen speciaal is opgevallen. Onlangs kregen wij zo een echte, door jongens gefilmde reportage over Zweden te zien en die was waarlijk zeer knap. Een beroepscineast zou het niet veel beter gedaan hebben.

Naast deze « Pile ou Face » brengt de Parijse T. V. donderdagsnamiddags van 16,30 uur tot 19 uur nog een ander jeugdprogramma, dat bestemd is voor kinderen van 5 tot 10 jaar.

Al de programma's die wij van de Franse jeugd T. V. te zien kregen, waren doorgaans goed verzorgd en interessant.

JOHAN.

Zou jij ook niet eens nader kennis willen maken met zo'n grootvader van de moderne automobiel ?

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE FLAVISCHE KEIZERS

DAT de politiek een echte rommelzooi kan worden is niemand onbekend. Te Rome was de toestand na de dood van Nero zó ernstig dat men er terecht voor vreesde dat het Romeinse rijk helemaal uiteen zou vallen en ten onder gaan. Maar op rampen en tegenspoed volgt er bijna steeds een energieke reaktie. Te Rome werd deze reaktie geincarneerd door een stevige, kaalhoofdige boer die Vespasianus heette.

1. - DE WERELD IS EEN SCHOUWTONEEL...

HET leger gaf het rijk in de handen van Galba, een oude, boosaardige gierigaard, die zijn macht met de Pretorianen niet wou delen. Hij werd vermoord en vervangen door Othon, een vriend van Nero. De legioenen uit Germanië zetten Vitellius als keizer op de troon. Nooit had men zo'n dikke, vraatlustige keizer gezien. En dat wil iets zeggen in het oude Rome ! Men wurgde hem. Toen kwamen de legioenen van het oosten met Vespasianus.

2. - HET WORDT ERNST.

FLAVIUS Vespasianus stamde uit een familie van boeren. Zijn vader was belastingontvanger, hijzelf was door vlijtige en geduldige arbeid generaal geworden. Hij was rustig, ordelijk, spaarzaam en zijn leuze reorganiseerde de administratie en schiep orde in de financiës. Hij schonk Rome fraaie bouwwerken, zo o. m. het Flavisch amphitheater, dat later het Coliseum werd genoemd en waarvan men de monumentale en indrukwekkende overblijfselen thans nog kan bewonderen. Het Coliseum kon 150.000 toeschouwers bevatten. Vespasianus verdedigde het Romeins keizerrijk. Hij dempte de opstand van de Bataven en de opstand van de Joden.

3. - DE PUINEN VAN JERUZALEM

DE Joden waren opgestaan tegen het gezag van Rome. Vespasiaus belegerde hun hoofdstad, Jeruzalem, toen hij tot keizer werd gekozen. Hij droeg dan zijn zoon Titus de zorg op de belegering voort te zetten. Jeruzalem verdedigde zich hardnekkig, maar werd toch ingenomen en van de tempel « bleef er geen steen op steen ». De schatten van de tempel werden door Titus in triomf meegedragen en de Joden naar de vier windstreken verspreid.

4. - TITUS

TITUS volgde zijn vader op in 79. Zijn regering was kort, maar uitstekend. Hij leefde slechts om goed te doen. Tijdens zijn regering werd het Romeinse rijk getroffen door heel wat rampen : branden, de pest en vooral de uitbarsting van de Vesuvius De prachtige steden Pompeï, Herculaneum en Stabia werden onder de gloeiende lava bedolven. Deze steden werden gedeeltelijk plat gelegd en men is na negentien eeuwen nog verbaasd over hun pracht en hun rijkdom.

5. - DOMITIANUS

TITUS had een broer die Domitianus heette en helemaal niet op hem geleek. Hij regeerde vijftien jaar. In het begin ging alles goed, maar weldra liet Domitianus zijn waar gelaat zien. Hij was schijnheilig, hovaardig en wreed. Zijn wreedheid vond zijn oorzaak in het feit dat hij zo bang was. Een nieuw schrikbewind brak voor Rome aan. Niemand was nog veilig. Domitianus werd vermoord in 96 en de senaat vervloekte zijn nagedachtenis.

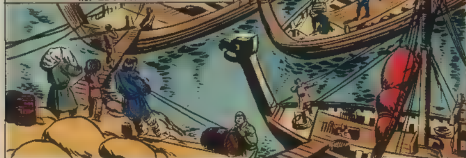
(Wordt voortgezet.)

Harald de

Het ogenblik is aangebroken waarop Harald de schatplicht van zijn kolonie aan koning Helge zal zal afdragen...

Eindelijk breekt de grote dag aan. De laatste vaten worden in de nieuwe snekken geladen en een tiental Vikings, uitgekozen onder de beste zeevaarders, varen af met bemanningen die gerecruteerd werden onder de Indianen.

De ankers worden opgehaald.

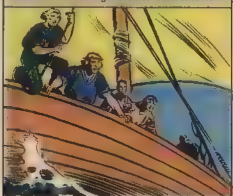
Gedurende lange weken vaart de kleine vloot naar het verre Noorwegen. Na een oponthoud in de haven van een oude Vikingkolonie op Groenland, bereiken de schepen IJsland en stevenen van daar naar hun einddoel.

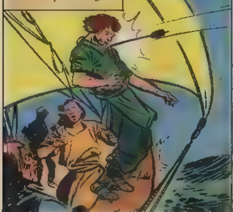

De mannen van Harald maken zich reeds klaar om hun landgenoten te verwelkomen.

Maar plotseling...

De snelle boten zijn uit de mist te voorschijn gekomen, en in een oogwenk wordt de kleine vloot omsingeld en aangevallen.

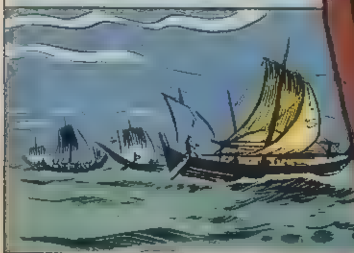

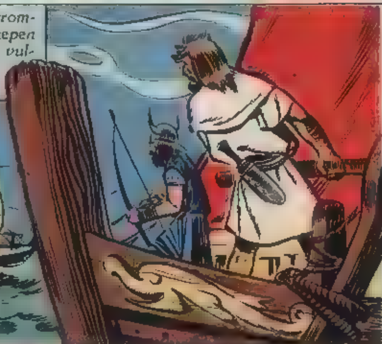
Viking

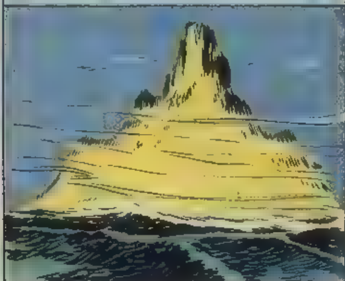
TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

De mannen van Harald worden overrompeld en hun aanvallers slepen hun schepen mee naar de mistbanken, die rond het vulkaaneiland hangen.

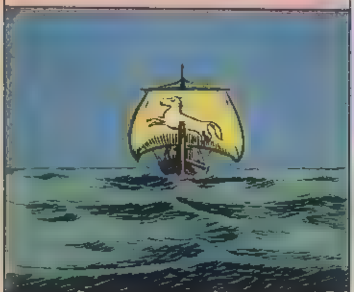

Enkele minuten later blijft er van het drama geen spoor meer over.

De volgende dag stevent een schip naar de kust van Noorwegen.

In het paleis van de koning...

Een grote menigte is op de kade samengestroomd en juicht het schip en zijn bemanning toe...

Weldra...

Tot algemene verwondering werpen de koninklijke schildwachten voor de voeten van hun vorst enkele versleten dierenhuiden en oud tonnen met voedsel dat kwalijk ruikt...

DE CHINESE DOOLHOF

Buster Webb nam het vliegtuig naar Jacksonville in de hoop aldaar Li-Fang, Molsen en Jim Bratt te kunnen aanhouden. Geland op het vliegveld, wordt hij verwelkomd door de drie spionnen...

Roman van Y. DUVAL — *Geïllustreerd door Aidans*

EEN FRAAI GEZELSCHAP

BUSTER WEBB had kruim in z'n lijf. In Merrit, zijn geboortedorp, had hij de reputatie van geen kleintje vervaard te wezen. Hij was niet makkelijk van de wijs te brengen, maar toen hij er zich rekenschap van gaf dat Bob Durban géén inspecteur van de Federale Politie was maar een handlanger van de gangsters, voelde hij de moed in de schoenen zinken. Hij was dus blindelings in het net gelopen dat die heren zo handig voor hem gespannen hadden...

JE vermoedde beslist niet dat je me zo vlug terug zoudt vinden in Jacksonville, niet-waar? zei Li Fang vriendelijk terwijl hij z'n revolver handig om z'n wijsvinger draaide en in z'n vestzak liet glijden. Ik dacht dat je het prettig zoudt vinden een paar goede vrienden te vinden die je bij het verlaten van het vliegveld zouden verwelkomen... Ik was er van overtuigd dat je uit het vliegtuig dat op het onze volgde zou stappen. Maar, ik meen dat er nog meer verrassingen volgen. Ik verwacht nog enkele mensen...

— Li Fang, zei Buster Webb, die stilaan zijn zelfvertrouwen terug kreeg, je hoeft niet zo'n zeemzoete toon aan te slaan, dat past helemaal niet bij je waar gelaat. Ik ken je nu en weet tot wat je bekwaam bent. Ik verwacht niet dat je medelijden zult hebben. Vermits je me van kant wenst te maken, schiet op!

— Heb je zo'n haast? Wat zou ik te midden van de stad met je stoffelijk overschot aanvangen? Levend kan je me nog enkele diensten bewijzen, dus doen we niets overhaast. Alles gebeurt hier op z'n tijd, kerel. Je zult dat trouwens zelf wel merken.

De zwarte wagen reed nu al een heel eind buiten de stad. Het was stikdonker. In de verte zag Buster Webb echter nog steeds de schijnwerpers van de haven blinken en hij kreeg de indruk dat ze grote cirkels om de vlieghaven beschreven... Jim Bratt drukte z'n revolverloop in de ribben van de gevangene; een zeer onaangenaam gevoel!

— Ik denk dat het tijd is, zei Li Fang, nadat hij een blik op z'n armbanduurwerk had geworpen. Het vliegtuig moet om vijf en veertig minuten na middernacht landen en het gebeurt vaak dat het een beetje vroeger is...

Niet lang nadien stopte de wagen links van de uitgang van de vlieghaven, recht voor een loods waar de goedren werden opgeborgen. Nel Molsen stapte uit en liep naar een van de deuren.

— Vooruit, makker, jij stapt ook uit en blijft braaf voor deze deur staan. Het is waarschijnlijk niet nodig je te zeggen, dat ik schiet als je een verdwachte beweging maakt of wanneer je je mond open doet!

Het zou voor Webb erg moeilijk geweest zijn een gebaar te maken, want z'n handen waren achter z'n rug gebonden. Er was haast niemand te zien en de eigenlijke uitgang van de vlieghaven was een dertigtal meter verder. Met de revolver in de rug stond Webb daar voor de deur en zonder het hoofd te bewegen keek hij om zich heen. Hij vroeg zich af wat er zou gebeuren? Weldra hoorde hij het geronk dat het vliegtuig dat zou landen. Toen het toestel op de landingsbaan stond, klonk er een neusstem door de luidspreker: « M. Buster Webb verzoekt de reiziger Bill Vernon naar de uitgang van de goederenloods te komen ».

— Die vreselijke schurken! bromde Buster. Dat hebben ze dus uitgedacht om ook Vernon in de val te lokken. Maar al kost het m'n leven, ik wil niet dat hij in hun handen valt...

De laatste reizigers kwamen uit het vliegtuig en verwijderen zich in de nacht, als Buster de grote, brede gestalte van Vernon ontdekte. Hij aarzelde een ogenblik en stapte dan in de richting van de zwarte wagen en van Webb. Hij stak even de arm op, als om te zeggen dat hij Buster wel gezien had, en verhaastte zijn stap.

— Pas op Vernon! Kom niet!

Buster verwachtte een kogel.. het was een zware hand die neerkwam op z'n mond. Bliksemsnel werd hij achteruit getrokken en in de auto gestopt die in vliegende vaart startte.

Bill Vernon verloor z'n koelbloedigheid geen ogenblik. Langsheen de stoep stopte er een taxi, hij sprong er in en riep de chauffeur toe: « Staatspolitie. Volg die zwarte wagen... snel! » De taxi kon op het laatste nippertje een pakjesdrager vermijden, reed in snelle vaart recht voor zich uit et zette dapper de achtervolging in.

Op ongeveer vijfhonderd meter zag men de rode achterlichten van de zwarte wagen blinken in de duisternis. Vernon zette zijn chauffeur voortdurend tot meer spoed aan, maar dat scheen totaal overbodig; de man nam zijn taak ter harte. De handen vast om het stuur geklemd haalde hij de maximum snelheid uit z'n wagen.

De wind werd frisser, er zat zout in de lucht. Ze naderden de kust, daarover kon geen twijfel bestaan. Nog even geduld en ze hadden de zwarte wagen ingehaald. Eensklaps echter zwenkte deze bruusk af en reed in een soort van werkplaats waarvan heel de voorkant open was.

— Stop, kreet Vernon.

DE chauffeur stopte niet, hij reed in vliegende vaart hetzelfde gebouw binnen. Achter hen viel een ijzeren rolluik met oorverdovend lawaai naar beneden en sperde de uitgang af. Vier grote booglampen, die aan de zoldering hingen, flitsten aan...

Vernon had niet veel tijd nodig om te snappen waarom de taxichauffeur zo snel en zo dapper achter die zwarte wagen was gereden: hij was een lid van de bende! Op een kleine ijzeren brug die om de grote hall heen liep, stonden vijf of zes hand-

langers die hun wapens op hem en op Buster, die men juist uit de auto had gesleept, gericht hielden. Ze werden alle twee naar een klein vertrek gebracht en opgesloten.

— Ik heb de indruk dat onze situatie niet erg rooskleurig is, zei Buster Webb.

— Moed houden, ouwe jongen ! Pas wanneer men de strijd opgeeft, is men verloren.

In het kleine vertrek merkten ze plotseling een grijsaard met sneeuwwit haar en goud omrande bril die op een kist zat. In het schaarse licht dat binnen viel nam Vernon hem wat scherper op en riep uit :

— Wat een verrassing ! Ik had er geen flauw vermoeden van u hier te vinden, professor Bramberger. Een echt familiefeestje, wat ?

— Hoe kan je nog gekscheren ! Ik ben er ziek van. Drie uren geleden werd ik bij me thuis weggehaald door lui die ik niet ken, zelfs nooit gezien heb. Is me dat een dwaas geval ! Ik begrijp niet wat die mensen van mij verlangen !

— Ik zal het u uitleggen. We zijn in handen van een bende internationale spionnen gevallen. Enkele tijd geleden gelukten zij er in de hand te leggen op microfilms die betrekking hadden op de kunstmatige eilanden, door u ontworpen. Mijn vriend Buster Webb, die u hier ziet, en ik, konden hen die films weer afhandig maken. Ze hebben er dus niets beters op gevonden dan de geleerde, de ontwerper van de plannen, te ontvoeren. Ze zijn er van overtuigd, dat u datzelfde werk ook hen zult doen. U moet niet vrezen voor uw leven, ik denk dat u niet in gevaar verkeert.

— Voor onze huid geef ik geen duit meer, bromde Buster. Ik veronderstel dat jij ook het geluid van de branding hoort ?... We moeten hier vlakbij de zee zijn... Ik denk Vernon, dat ze ons binnenkort eenvoudig in de golven zullen werpen...

Op dit moment werd de deur geopend. Twee gangsters met een revolver in de hand, geboden de gevangenen naar buiten te komen. Ze werden naar een hoek van de hall geleid, daar trok een van de bandieten een ijzeren beschot weg, dat een valluik in de betonnen vloer vormde. In de verte zag Buster de brug van een klein jacht dat zacht op de golven wiegde , vlak naast een korte ijzeren ladder. Dit deel van de hall was op palen gebouwd en lag boven een kleine inham van de zee.

— Vermits iedereen hier is, kunnen we aan boord gaan, zei een van Li Fangs handlangers. Niets zo romantisch als een boottocht bij klare maneschijn. Ik zou niet willen dat u het zoudt missen... Schiet een beetje op, want in dit seizoen begint de dag heel vroeg in Florida...

VOLGENDE WEEK :

HET ZWARTE JACHT

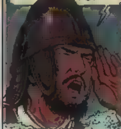
— Baas, kom eens even... het is een heel speciaal karweitje !

DE AVONTUREN VAN ALEX
DE TIARA VAN ORIBAL
TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Zal Zür-Bakal door de vloed verzwolgen worden, net zoals Arbaces het gewenst heeft?

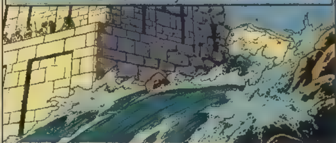

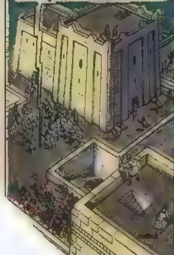

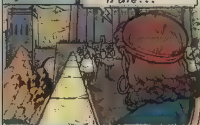

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

EEN ZWART OOG STAART JE AAN VAN WIE IS DAT OOG ?

EEN klein rond oog, dat toebehoort aan een dier dat je goed kent. Vroeger zag men dit dier meer dan op onze dagen. Het is een zeer goed dier wanneer men het met zachtheid behandelt, wat, helaas, niet altijd wordt gedaan. Weet je echt niet van welk dier dit oog is? Draai dan even je blad om en je vindt de oplossing van dit raadseltje onmiddellijk!

ZAKEN ZIJN ZAKEN!

EEN jonge Duitser was uitgenodigd op een huwelijksfeest en keek met de grootste verbazing naar al de identieke geschenken, welke de jonggehuwden ontvingen. « Wat doet een mens », zo vroeg hij zich af, « met twintig precies eendere vazen, met twaalf suikertangen. Met tien wekkers ? » Hij dacht er over na en toen viel hem een schitterend idee te binnen. Enkele dagen nadien liet hij een handelsregister openen, kocht alle ongeschikte geschenken van jonggehuwden op, die vanzelfsprekend erg gelukkig waren voor die nutteloze voorwerpen wat geld te krijgen. Hij verkocht ze met een eerlijke winst aan klanten, die even gelukkig waren omdat ze bij hem een nieuw voorwerp minder duur konden kopen dan elders.

De jonge Duitser maakt fortuin.

PARELTJES

Verzekeringsmaatschappijen krijgen iedere dag honderden brieven van hun klanten en, geloof me vrij, sommige van deze brieven zijn waard gelezen te worden! Men vindt daarin werkelijk pareltjes, o.m. de volgende :

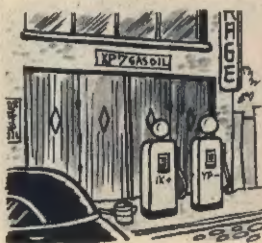
« Een koe liep pardaf tegen mijn wagen, de boer verklaarde achteraf dat die koe inderdaad niet zeer verstandig was ! »

« Ik ben er heilig van overtuigd dat geen van de wagens schuld heeft, maar als er toch één moet schuld hebben dan is het wis en waarachtig de andere ! »

En dit briefje werd geschreven door een naïve automobilist : « De andere wagen botste heftig tegen de mijne en had mij vooraf niet eens van zijn intentie verwittigd ! » Wij zijn van oordeel dat het erg delikaat zou geweest zijn die brave man eerst te verwittigen !

DE POS

Of de automobilisten dat betrouwen ?

OP de deur van een garage te Detroit hangt er een bordje met de volgende tekst : *« Indien de reparatie moeilijk is, doen wij ze onmiddellijk. Indien ze onmogelijk is dan hebben wij er enkele dagen tijd voor nodig. »*

DE MOOISTE DIAMANT

DE diamant die volgens deskundigen het best en het mooist geslepen werd is de Cullinan I, die 516,5 karaat weegt en deel uitmaakt van de Engelse kroonschat. De waarde van de Cullinan I wordt op vijftig millioen pond geschat.

DE ZWITSERS VERHUIZEN GRAAG

TWEE derden van de Zwitsers wonen niet meer in de gemeente waar zij geboren werden en een derde woont niet meer in zijn heimatkanton en zo komt het dat b.v. in de stad Zug slechts een achtste van het aantal inwoners werkelijk geboren Zugenaars zijn. Al de anderen vestigden zich pas nadien in de stad.

Wat doen de Amerikanen met al die kaartjes ?

Gemiddeld verstuurt iedere Amerikaanse familie per jaar 200 kaartjes met gelukwensen. De Amerikaanse papierindustrie stelt niet minder dan 25.000 verschillende soorten kaartjes ter beschikking. Je vindt daartussen zowel gelukwensen ter gelegenheid van een geboorte als het rouwbeklag naar aanleiding van de dood van een kat of een hond !...

NIEUWS IN

● Vier duizend technici werken reeds vier jaar aan de carrosserie van de Chrysler 57. Hun werk had tot resultaat dat deze wagen 9 cm zal verlaagd worden.

● In Engeland werd het eerste atoomgraan geoogst. Het graan werd gezaaid in de lente, nadat het gedurende een bepaalde tijd aan bestralingen met atoom was

ATOOMUURWERK

IN Amerika werd er een uurwerk gebouwd dat loopt met de kernenergie. Dit atoomuurwerk gaat van nu tot in de eeuwigheid, en het zal 30.000 jaar moeten tikken alvorens het een sekonde vooruit loopt of een sekonde vertraging heeft. Er is ook een klein nadeel aan verbonden : het weegt 200 kg en het kost drie miljoen frank !

— Schrijf het maar op mijn rekening, mijn portefeuille steekt in mijn ander lendenschort !

PRIJSVRAAG STABIL DRAKE (SHEAFFER'S)

Er kwamen zoveel antwoorden op de Sheaffer's Prijsvraag (zie Kuifje nr 36 en 38), dat het schiften van de antwoorden nog veel tijd zal vergen. Wij vragen aan alle deelnemers dus een beetje geduld. Binnen enkele weken verschijnen de resultaten in Kuifje. De winnaars worden persoonlijk verwittigd.

In het speciaal Kerstnummer verschijnt het boeiend spel « De Franse Wijnen ». Neem er aan deel, je kan er mooie prijzen mee winnen.

Tiljon

HET KORT

blootgesteld. Een halm stoomgraan zou drie tot vier aren meer bevatten dan het gewone graan.

● In het jaar 1800 had men een uur nodig om een are tarwe met de sikkel te oogsten. In 1900 deed men het in 3 min. met een maaimachine getrokken door paarden. Een modern maaimachine doet het thans in 35 sekonden.

HELP DE MOOIE OOIEVAARS

ONZE Noorderburen zijn er het hart van in dat de mooie ooievaars, die eens zo talrijk bij hen nestelden bijna totaal verdwenen zijn. Voor 1914 waren er in Holland nog 500 ooievaarsnesten; Vorig jaar nog slechts 58. De Nederlandse vereniging voor dierenbescherming heeft thans een dringende oproep tot het publiek gericht, om nesten te bouwen en alles te doen wat mogelijk is om die sympatieke en mooie vogels te beschermen.

HALLO... HALLO...

EEN Duits meisje telefoneerde laatst van uit het postkantoor naar een van haar vriendinnen. Dat moet werkelijk een zeer boeiend dialoog geweest zijn, want het telefoontje duurde twee uren. Toen de jongedame uit het telefoonhokje kwam, stelde zij tot haar grote verbazing vast dat het postkantoor gesloten was. Er stond dan niets anders op dan naar de politie te telefoneren en te vragen om haar te komen bevrijden. Dat telefoontje duurde geen twee uren !

Vertalen door een druk op een knop

DE academie voor wetenschappen van Moskou bouwde een elektrisch brein, dat van het Engels in het Russisch kan vertalen. De Engelse tekst wordt onmiddellijk geassimileerd en in het Russisch getypt door deze knappe vertaalmachine !

De «MAYFLOWER» steekt in zee

HET was in 1620 dat de eerste Engelse emigranten met de « Mayflower » naar Amerika stevenden. Deze emigranten zijn thans reeds lang burgers van de Verenigde Staten. Om de dag van hun uitwijking naar de Nieuwe Wereld te gedenken, lieten zij een nieuwe « Mayflower » bouwen, die de juiste weergave is van het oude schip. Je ziet het geraamte van de « Mayflower II » gekiekt op de scheepswerf van Brixham. In April volgend jaar is het klaar en zal het naar Amerika zeilen.

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE ZELFSTANDIG ?

10 JA : Jij bent zeer zelfstandig. Je zal moeten oppassen dat je door je grote onafhankelijkheidszin de anderen niet helemaal in de hoek duwt.

VAN 7 TOT 9 JA : Zelfstandig zijn is opperbest, maar je mag toch niet vergeten dat je niet op een verlaten eiland woont en dat je dus steeds moet rekening houden met je omgeving.

VAN 4 TOT 6 JA : Jij houdt er aan steeds te doen wat je graag doet, dat is nodig maar het is niet altijd mogelijk in het leven. Zorg er steeds voor dat je anderen niet te veel hindert door steeds je eigen weg te willen gaan.

VAN 1 TOT 3 JA : Jij hebt veel zin voor tucht en daarom aanvaard je het gezag. Dit belet je echter niet te doen wat je absoluut wil doen, indien je er van overtuigd bent dat het zo best is.

0 JA : Jij hangt volledig af van je omgeving en ik heb de indruk dat je het niet onaangenaam vindt wanneer de anderen steeds in jou plaats beslissen. Wij raden je aan niet op deze weg voort te gaan. Een flinke jongen moet op eigen benen kunnen staan. Een flink meisje trouwens ook !

IETS OVER OLIFANTEN

IN een lagere school van Londen stelde de meester aan negen à tienjarige bengels een vraag waarop wij schriftelijk moesten antwoorden. De vraag luidde : « Waar vindt men olifanten ? » en een van de antwoorden welke de meester ontving, luidde als volgt : *« Olifanten zijn zeer grote dieren, en het is daarom dat zij maar zelden verdwalen ! »*

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909,16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. —

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 60 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).
Canada : 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

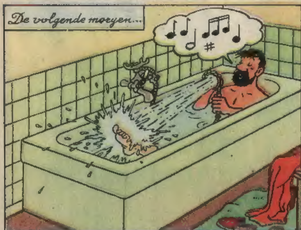
Oplage gekontroleerd door Devea.

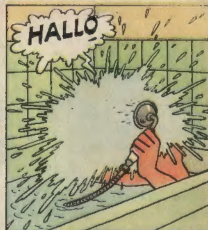
COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

Abdoellah is onverwachts te Molensloot aangekomen. De kapitein is nog niet van zijn verbazing en emotie bekomen als...

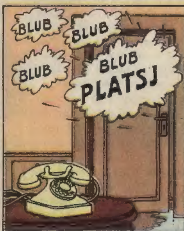

(Wordt voortgezet.